

TOMO ŠARIĆ

SJEĆANJA I DOŽIVLJAJI

Canada-Penticton, 11. Studeni 2008

Copyright © nasa-lika.com

Danas mi je rođendan, sedamdeset i osmi. Namjeravam pisati o Lici i o mom rodu - Šarić.

Lika je siromašan kraj u sastavu Republike Hrvatske. Lika je visoravan i ima nekoliko rijeka, riječica i potoka. Sve one poniru u zemlju. Sa sve četiri strane okružena je planama. S juga se proteže planina Velebit sa najvišim vrhom - Vaganški vrh 1.757m. Na sjeveru je Plješivica sa najvišim vrhom - Ozeklin 1.657m. Na zapadu je Velika kapela sa najvišim vrhom od 1.534m i Mala kapela 1.191m. Sa istoka je plaško gorje Dinara sa najvišim vrhom, Troglav 1.913m. To je najviši vrh u Republici Hrvatskoj.

Lika je krški kraj sa tri krška polja. Najveće je, Ličko polje 465 km² na 550-600 m. nadmorske visine. Ličko polje se proteže od Studenaca kod Perušića do Gračaca. Gacko polje je oko 80 km² 425-480 m nadmorske visine. Krbavsko polje je 67 km² na nadmorskoj visini od 626-740 m. Krbavsko polje je najkršavije polje. Na Krbavskom polju 09. Rujna 1493. godine Hrvati su izgubili bitku protiv Turaka Osmanlija. Zaneholio sati u tom boju 12.000 Hrvata je poginulo ili palo u ropstvo, koji nikad više nisu vidjeli Liku niti Hrvatsku, 3.000 Hrvata se spasilo bijegom u šumu. Hrvate je vodio hrvatski ban Mirko Derenčin rodom iz uskočkog grada Senja! u Hrvatskom primorju. Povijest kaže da je tu izgubila sva hrvatska inteligencija.

Za bana Derenčina se govorilo da je bio tvrdoglav jer nije poslušao svoje savjetnike da sačeka Turke u klancima jadicovcima, a ne na Krbavskom polju gdje su Turci bili vještiji u boju. Ban Derenčin je pao u ropstvo. Povijest kaže, svaki put kad bi Turci banu donosili hranu, na jednom bi pladnju bila hrana, a na drugome banovog sina glava. Turke je vodio Jakob paša, poturčeni Hrvat. Povijest kaže daje u ono doba bilo 24 paše janjičara, a od njih 23 bili

su zetovi sultana i visokih državnih ličnosti. Jakob paša se vraćao iz Kranjske Slovenije s plijenom i robljem. Prije Turaka u Lici su živjeli narodi s drugačijim prezimenima, 99% bili su Hrvati katolici koji su primili kršćanstvo u 9.st. To su bili Slaveni koji su došli u naše krajeve i Japodi, ilirsko pleme koje je tu živjelo prije Hrvata. Slaveni sa sjevera došli su 626 godine što je službeno upisano. Dolazili su u grupama te se na taj način naselilo preko tristo tisuća. Povijest kaže da su prvi ili među prva došli petero braće i dvije sestre (Klukas, Muhos, Lovelos, Kosences i Hrobatos, te sestre Juga i Buga). Stari hrvatski narod je povremeno napuštao Liku bježeći od najezde Turaka. Kod Udbine je 1185.godine napravljena katedrala na čijem mjestu se sada gradi Crkva. Biskup se povukao u grad (Gradinu), Modruš kod Ogulina gdje također postaje opasno pa odlazi u Novi Vinodol na Jadanskom moru. Dana 31.12.1526.godine hrvatski ban Karlović sazva hrvatski sabor u mjestu Cetinograd u Kordunu (tada je Kordun bio Lika) da se dogovore o pridruživanju Austriji da bi ista pomogla Hrvatskoj u obrani od Turaka. Hrvati su priznali kralja i krunu. Austrija je imala dobre vojnike u Hrvatima. Ban Karlović bio je Ličanin iz današnjeg Kumića. Ubrzo poslije ulaska Hrvata u savez s Austrijom, Turci osvajaju Liku. Jedan dio naroda koji nije uspio pobjeći prelaz na islam. Brinjski i otočki kraj uspio je preživjeti na svom ognjištu.

Malo humora: Turci pošli u Brinje u pljačku i otimačinu. Idući šumom na jednom proplanku ugledaju Brinjaka da se hrve s medovjedom. Turci malo zastanu da vide tko će pobijediti. Brinjak srušio medu, a medo rep među noge i bjež' u šumu. Kad su to Turci vidjeli i oni put pod noge i odoše. Tako je moja Lika stenjala pod Turcima od 1529. do 1689.godine.

Nisu Turci otišli za medom svoje volje, nego su ih Hrvati istjerali.

Hrvati su tražili Austriju da im pomogne istjerat Turke, al tu pomoć nisu dobili gotovo do kraja. Kada su vidjeli da će Hrvati uspjeti sami otjerati Turke, svećenik (pop) Marko Mesić, organizirao je Hrvate i bio im vođa u istjerivanju Turaka. On je bio poput Matije Gubca. Stare legende kažu da je Mesiću dolazio u pomoć Stojan Janović sa svojim ustašama. Stojan je po vjeroispovijesti bio pravoslavac iz Ravni Kotara u zaleđu Zadra. Opjevan je u epskim pjesmama da mu majka kike reže, vinograde veže.

Poslije 1689. godine svećenik Marko Mesić naseljava Liku dugim narodom, drukčijih prezimena i govora. Prije su u Lici živjeli čakavci sa čakavskim dijalektom, a novi naseljenici u većini su bili štokavci, štokavskog dijalekta. I danas otočki i brinjski krajevi govore čakavski, svoj stari dijalekt.

Među novim naseljencima najbrojniji su Bunjevci, Hrvati katolici. Oni su dolazili s dalmatskih otoka, iz Gorskog Kotara, Bosne itd. Kako neki povjesničari tvrde, al ne i svi samo ime Bunjevac nose Hrvati iz okolice Bune južno od Mostara. Ti Bunjevci žive i danas na 4 mjesta. Jedni su pobjegli pred najezdom Turaka na sjever u Bačku, točnije Subotica i okolica. Drugi su se uputili na zapad, Zadar i zadarsko zaleđe. Domaći su preživjeli Turke i ostali u svom zavičaju. Četvrti Bunjevci, kojim pripada moj rod pa i ja su Lički Bunjevci štokavskog dijalekta ikavskog narječja. On su došli u Liku bez naroda iz okolice Zadra, Šarići su došli iz Ražanca. Treći Bunjevci su ostali u Dalmaciji. (Buna, Subotica, Bačka, Zadar i Lika).

1712. godine, prema piscu Luku Pavičiću u Lovincu su živjele četiri familije Šarića.

U ono vrijeme više je braće živjelo u kućnoj zadruzi, svi bi bili poženjeni i imali puno djece.

Gazda ili gospodar kuće je bio otac dokle god bi ga zdravlje služilo. Kad otac više ne bi bio sposoban za tu funkciju naslijedio bi ga najstariji sin.

Isto tako bilo je i kod majke, gazdarice ili po lički, planinke.

U općini Lovinac Šarići su živjeli na četiri mjesta u selu Vranku, zaseoku Grahovac bilo je najviše Šarića. Pred Drugi svjetski rat bilo je 12 familija. Drugi Šarići živjeli su u selu Piplica, s južne strane brda Krkenjača. Treći Šarići živjeli su u selu Smokrić, a četvrti u selu Peregino Polje. Odgovoriti na pitanje da li je po jedna familija Šarić 1712. godine živjela u svakom od ova četiri naselja je nedokučivo. Po popisu pučanstva iz 1910. godine u župi Lovinac živjela je 51 familija Šarić. U župi sv. Rok bilo je 6 familija Šarića. U župi sv. Marija Magdalena nije bilo Šarića. Lovinačka župa je župa sv. Mihovila. Po njemu „Mijolja „. Sve tri župne crkve su na području Lovinca.

Na teritoriju općine Lovinac, u mom selu Vraniku od 1806. do 1814. u vrijeme Napoleona sagrađena je mala crkva ili kapela sv. Franje Asiškog. Na brdašcu Cvituša između Lovinca i Lovinačke željezničke stanice sagrađena je kapela sv. Ante u isto vrijeme kad i Vranička crkva sv. Franje. Svećenik Mesić rođen je u Brinju. On je naseljavao narod sa svih stran i to ne samo Hrvate katolike nego i pravoslavce koji se danas zovu Srbi. Njihov gen nije isti kao u Srba slavena, oni su Vlasi koje su Rimljani iz Maroka dovodili kao slugu da im proizode hranu i uzgajaju stoku. U istu svrhu su ih koristili i Turci. Kad su Turci otišli iz Like, neznatan broj tih pravoslavaca ostao je u

Lici i to u mjestu Medak, Kosinj itd. Svećenik Mešić je osnovao župu Lovinač 1697. godine. Sagradio je crkvu i to drvenu u selu Šmelovača, sada župa sv. Rok. Sadašnja crkva sv. Mišila sagršena je i Ši dovršena 1704. godine. U to vrijeme bila je najveća i najljepša crkva u Lici. U toj Lovinačkoj crkvi, Šarići i drugi Hrvati katolici su se křtili, ženili i otpremali na vječni počinak.

U Lovinačkoj župi 1910. godine živjelo je 38 različitih prezimena. Najbrojniji su bili Pavičići sa 53 familije, a Šarići su bili drugi sa 51 familijom. Lovinačka župa brojala je 388 familija svih prezimena. Po Luku Pavičiću u Vraniku su bile 4 familije Šarića oko 1740. godine. Ja pamtim da su se kuće u Grabovcu nazivale po imenima: Adamovići, Grgići, Jakšići, Pavlekići. Svi su bili Šarići.

Jesu li to bili Adam, Pavo, Grga, Jakov, u godini 1740.-oj koju spominje Luka Pavičić, ne zna se. Moja kuća, tj. kuća mojih predaka je druga s desne na lijevo kad se gleda iz polja, To bi bila Pavlekića kuća. Oko 1900. godine bila su tri kućna broja. Tomo (Tumaš), Mate (Čako), Marko (Maka) Šarići. Po pričanju starijih, ja znam za ime Ivan, koji je meni, mom bratu i sestrama bio pradjed. Jeli Pavao (Pavlek) bio otac Ivanov ili djed možda ili pradjed, to mi ne možemo znati. Najbrojnija zadruga bila je nekada Grgići, koja je bila u 4 kućna broja, možda i više, svi Šarići.

Do Domovinskog rata, živjeli su samo Nikola i Marija Šarić (Čikanovi). Jakšići kuće. Prije Drugog svjetskog rata u svakoj kući živjele su po dvije familije. U jednoj kući živio je Šime Šarić. Šimin brat Stanko nije se vratio poslije Drugog svjetskog rata na svoje ognjište, ostao je u Đakovu. Jedna kuća od Adamovića izgubila je prezime Šarić i postala je Pešut.

Prizhenili su se Ivan Pešut (Ivasica) k Matiji Šarić i njegov sinovac Peta Pešut, k Matijinoj kózeri Anki. Iz Grgića plemena dva su brata od pet braće kupili zemlju malo dalje, možda i kuće. Nikola Šarić, kasnije kuća Pešina i Karlo Šarić, kasnije kuća Stipčeva. Stanko Šarić-trgovac i banar; odselio u Lovinac. Peti brat Vid ostao je kod rodne kuće.

Sad ću malo više o mom rodu Pavlekići. Predpostavljam da bi Pavao (Pavalek) Šarić bio otac Ivana Šarića, Ivan bi mogao biti rođen oko 1820.godine

1. Pavao Šarić- Pavleak

2. Ivan Šarić dva puta se ženio. Prvoj ženi ne znam ime, druga žena zvala se Bara (Barušica). Ivan Šarić imao je s prvom ženom troje djece. S drugom ženom imao je petero djece.

Ivanova djeca - prvi brak: Mate Šarić (Čako) 1850.-1934.

Tomo Šarić (Tumaš) 1863.-1930.

Ana Šarić

drugi brak: Franje Šarić (Vranjaš) ?

Marko Šarić (Maka) ?

Udala se za Sekulića

Udala se za Pešuta/ selo Pipilić

Matija (Matijašica) udala se za Kovačevića

Tomo Šarić (Tumaš) oženio je Iku Pavelić iz Vagana. Ika je bila kćer Ante Pavelića (Lugarića)

Ika je bila kćer Ante Pavelića (Lugarića) ; Ante je bio stvarno Lugar, državni službenik. Ikin rodna kuća zvala se Banićeva. Ikin brat koji je ostao na gruntu nije imao muške djece. Njihova kuća od Pavelića postala je Šarić.

Drugi brat Grga (Grc) priženio se kod Brkića na cesti Lovinac Ploća. Tamo su postali Pavlići od Brkića. (Jurišina kuća).

Moja starija sestra pamti da su stariji govorili u ono vrijeme da su svatovi jašili na konjima.

To znači da je moja baka Ika, koju dobro pamti dojašila iz sela Vagan u Vranik. To bi moglo biti 1864. godine.

Tomo Šarić Tumas (Ivanov sin iz prvog brak) i Ika Šarić, rođena Pavelić podigli su na noge dolje navedenu djecu. Neću navoditi djecu koja su pomrla u ranom djetinjstvu. Govorili su da je moj otac Petar Šarić (Pere) bio 13. dijete.

TO MI NA I IKI NA DJECA

Šarić Franje (Vrank) 1885.-1959.

Šarić Ivan (Ivica)?

Šarić Mate (Mateša)?

Šarić Luka ili Martin?

Šarić Petar (Pere) 1902.-1979. godine

Šarić Manda (udana Šarić)

Šarić Kata (udana Simeun 1900.)

Šarić Franje (Vrank) ; nije se nikada ženio, živio je s bratom, Šarić Petar Pere. Franje je otišao u Ameriku, nakon 7 godina vratio se iz Amerike pred početak Prvog svjetskog rata. Iz Amerike ga je vratio njegov brat, Šarić Mate (Mataša). Franje (Vrank) je volio popiti. Kad bi popio malo više, pravio je prekršaje kao nar. štignuo bi žensko. Policija bi ga zatvorila i ne bi ga puštala dok ga netko ne otkupi. Odkupljivanje dojadilo je njegovom bratu Mati (Mateši). On je uz pomoć policije šupirao svoga brata Franu (Vranka) nazad u stari kraj na teret roditeljima. To sam ja, Tomno Šarić čuo od starijih.

Franje (Vrank) Šarić je umro u Vraniku 1959.g., u kući u kojoj se rodio 1885.g.

Ivan (Ivica) Šarić, otišao je u Ameriku kao i brat Franje. Ivan (Ivica) Šarić bio je drugačiji od svoga brata Franje. Ivica je bio dobar radnik, a za vjerovati i dobar štediša. Ivica je kupio komad zemlje svojim roditeljima na sred Vraničkog polja. Taj komad se zove „Kod Greda“ Ivan (Ivica) Šarić vratio se iz Amerike i oženio Anu Kovačević (Čolinkinu). Ivica je nije mogao povesti sa sobom u Ameriku te se vratio u Ameriku sam. Anu je ostavio sa svojim roditeljima, Tomom i Ikom Šarić. Ana je zatrudnila i rodila djevojčicu, Franjku Šarić. Kroz ratno vrijeme nije bilo nikakvih veza između Europe i Amerike.

Kad je završio Prvi svjetski rat počele su raditi i pošte te je stigla vijest da je Ivica Šarić iz Amerike umro od u to vrijeme, neizlječive bolesti tuberkuloze. Možda Ivica nije ni znao da je postao otac.

Kasnije, kada se završio Prvi svjetski rat, Ana Šarić (Kovačević) se udala u Ameriku za udovca Milu (Mićinu) Pavelića iz sela Vagan. Mile (Mićina) Pavelić je iz familije Čumini. Mile je imao iz prvog braka četvoro djece. Ana je dovela svoju Franjku Šarić. Njih dvoje su imali još troje svoje djece. Treći sin Tome, Tumaša i Ika Šarić rođena Pavelić, Mate (Mateša) Šarić također je otišao u Ameriku. Sva tri Tumaševa i Ikina sina otišla su u Ameriku između 1905. do 1913.g. Čuo sam od starijih da je Mateša bio krupan čovjek pravi gorostas. Zvali su ga „mounten man“, planina čovjek, i da je bio jako lijep. Ako je sve to istina, što sam ja čuo od starijih, Mateši nije bilo potrebno da prilaziti curama na silu.

Sudeći po svemu to je bila istina. Mateša s roditeljima nije imao neke veze, možda čak nikako. Jednom mi je pokojni otac rekao da je jedan čovjek iz Sv. Roka, zvao se Pedija, došao iz Amerike 1930 .g., pričao da je Mateša dobro, dobrog zdravlja i da živi svojim načinom života i da je još uvijek aktivan kod nježnijeg spola.

Jednom zgodom smo u Canadi, ja - Tomo Šarić i moja žena Lucija Šarić, bili u banji (kupkam) kada nam je prišao jedan puno stariji gospodin od mene. Počeli smo razgovarati kad sam primjetio da starac govori istim akcentom kao i ja. On meni kaže da sam jako sličan predsjedniku Reganu a da nisam Amerikanac. Meni je poslje došlo u glavu da je moj stric Mateša u to vrijeme, 1911.g. živio u zapadnom dijelu Amerike. Slaba sreća i nevolja natjeraše moga djeda Tumaša i babu Iku da svoja tri sina pošalju u Ameriku, bogatu i lijepu kako onda tako i sada. Od njih trojice nema potomaka po muškoj lozi. Iza najbogatijeg ali nesretnoga Ivica ostala je samo kćerka Franjka. Čuo sam od starijih da se Franjka udala za Pripića, Hrvata u Americi. Sjećam

se da je pokojna baka imala njene ojenčane slike, a u Drugom svjetskom ratu sve je izgubljeno.

Četvrti sin Tome (Tumaša) i Ike Šarić bio je Luka Šarić ili Martin. Sjećam se da mi je pokojna majka, Franka Šarić pričala o njemu i da se zvao Luka, a moj pokojni ujak Petar Pavelić je opet mislio da se zvao Martin. Luku ili Martina, bilo kao bilo, odveo je pokojni djed s babine strane, Ante Pavelić (Lugarić) u selo ili gradić Plaški. Martin ili Luka počeo je u Plaškom učiti zanat za trgovca-prodavača. U Plaškom su živjeli većinom pravoslavni Vlasi. Ante Pavelić (Lugarić) odveo je tamo svoga unuka Luku-Martina u dobroj namjeri da tamo izuči zanat.

Želio je da jednoga dana postane trgovac u Lovincu, ali su mu iz Plaškog javili da je Martin umro bez ikakvog objašnjenja.

Manda Šarić, kćerka Tome (Tumaša) i Ike Šarić (Pavelić) se udala u susjedstvo za Danu (Danišu) Šarića. Stariji su pričali da je Manda bila jako, jako lijepa žena. Sjećam se priče da Danini roditelji nisu bili zadovoljni svojom nevjestom. Danšini roditelji su bili Marko i po nadimku teta Šarić, ja joj imena ne znam.

U ono vrijeme roditelji su odlučivali i za svoju djecu birali ženu i koja će se cura udati za kojeg momka. Kako sam ja čuo Daniša se naljutio i otišao u Slavoniju na rad da tamo nešto zaradi. Vjerujem da je mislio i na svoju lijepu Mandu i na svoju kćerkicu Anu. Lijepa Manda se razboljela, a u ono vrijeme se nije išlo doktorima jer se nije imalo čime plaćati doktora te je ona umla. Rekli su da je umla od jake upale pluća ili od tuberkuloze. Mala Ana je živjela sa babom Marijom zvanom tetom i djedom Petrom Šarić zvanim dida.

Po svoj prilici otac male Ane, Dane (Dana) Šarić nije se brinuo o svojoj kćeri. On je živio koje kuda po Slavoniji do Drugog svjetskog rata kada je otišao u Njemačku. Kada se rat završio, Danša se vratio u Vranik gdje je doživio duboku starost. Njegova kćer Ana je otišla svome stricu Marku Šarić u Zagreb gdje se zaposlila, a kasnije i udala. Imala je dvoje djece, sina i kćerku. Anin muž poginuo je u ratu ili je možda ubijen poslije rata. Ana je umrla dosta mlada.

Jednom smo prilikom ja, Tomo Šarić, pisac ovi redaka i moja žena, Lucija Šarić bili u Zagrebu na velesajmu 1957. il 1958.g. Tom prilikom smo posjetili Anu. Mi smo blizak rod. Ana od sestre, a ja od brata. Ana je bila jako lijepa i zgodna žena.

Ana je umrla jako mlada ne znam točno kada, ali mislim da je imala oko 40 godina.

Druga kćerka Tome (Tomaša) i Ike Šarić bila je Kata (Šarić) Simeun 1901.g. Ona se udala za Petra Simeun (Lijar) u selo Rudo Polje kod Bruna u Lici. Kate i Peta Simeun su podigli na noge i odgojili sljedeću djecu:

Sinovi:

- Mile Simeun 1921.-1945. kćer:- Ika 1923.

- Adam Simeun 1926-??? - Manda Matijević 1929.

- Dujo Simeun 1928.-??? - Marija 1933.

- Marta 1935.

Simeuni su u ono vrijeme bili dosta imućni. Kuću su imali u centru (varoš) u Rudom polju. Preko puta bila je župna crkva sv.

Petra. Petar Simeun i brat mu Ivan (Ivica) živjeli su u kućnoj zadrugi skupa, obadvoje familije, sve do II sv. rata. Petar Simeun bio je jedno vrijeme lugal državni službenik što je bilo puno za Hrvata u staroj Jugoslaviji pa i u Novoj. Simeuni i drugi Hrvati 1941. g. morali su napustiti svoja ognjišta i Rudo polje, pobjeći od svojih komšija pravoslavničkih Vlaha, sada Srba. Kada su ti Srbi digli ustanak 1941. g. u Srbu, Hrvat koji nije pobjegao bio je pogubljen. Ivica Simeun bio je među tima.

Mile Simeun nije bio oženjen, izučio je trgovački zanat u Šibeniku. Kad je počeo II sv. rat, Mile je stupio u Hrvatsku vojsku. Bio je kao i svaki vojnik, potom dočasnik kasnije i časnik. Život Mile Simeuna završio je 1945 g. u Marboru, Slovenija, kao i drugih Hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika na desetke tisuća pa i na stotine tisuća.

Bez suda, bez sudske istrge, bez humosti, bez uljudnosti itd. . .

Adam Simeun sin Petra i Kate (Šarić) bio je Hrvatski vojnik, preživio je Maribor i dalje križni put. Adam je živio u Ličkom Cerju gdje su mu živjeli i roditelji. Adam Simeun bio je oženjen nažalost ja neznam ništa o njegovoj ženi niti djeci. Adam je umro u Ličkom Cerju prije domovinskog rata.

Dujo Simeun, sin Petra i Kate (Šarić) živio je u Zagrebu, bio je oženjen, mislim da nisu imali djece. Ja se nadam da će on ovo čitati. Nisam čuo da je umro.

Ika Simeun, kćerka Petra i Kate živjela je u Zagrebu, bila je udata, ja ništa neznam o njenom prezimenu, niti o djeci ako ih je imala. Ja se nadam da je Ika još živa.

Manda Simeun udata Matijević. Manda je kćerka Petra i Kate Simeun. Manda živi u Hamiltonu u Canadi. Manda se udala za Matijevića iz hrvatskog primorja, nisu imali djece.

Marija Simeun udata Rupčić, kćerka Petra i Kate Simeun. Marija i njezin pokojni muž Nikica Rupčić imali su djecu, dvoje i tri troje, djeca su sva u Zagrebu. Marija živi sama u Ličkom Cerju.

Marta Simeun kćerka Petra i Kate Simeun, živjela je sa svojim roditeljima dok nisu pomrli. Kasnije je bila sama, nije se nikad udavala. Marta je umrla dosta mlada. Mislim da je Marta umrla prije domovinskog rata 1991.-1995.g.

Šarić Petar (Pete) 1902.-1979. i Šarić Franjka (Pavelić) 1903.-1987. g. oženili su se ja mislim 1925 g.

Iz tog braka postala su njihova niže navedeno djeca. Tu i ja Tomo Jošo Šarić pripadam.

Sinovi Tomo Šarić (Jošo) 1930., Dane Šarić (Dacika) 1934., kćeri Marija (Šarić) Pavičić 1926 ., Manda (Šarić) Topolovec 1937., Ika-Ivka (Šarić) Bralo 1941.

Franjka (Pavelić) Šarić je kćerka Paje (Pape) Pavelić 1872-1956 i Matije Pavelić rođene Pavičić. Pavelići su u Vaganu, Pavičići su u Smokriću, ima ih i u drugi selima. Franjkini preci po muškoj lozi su: pradjed Mate Pavelić, djed Šimun (Šimak) Pavelić. O Mati ne znam ništa. O Šimunu (Šimaku) nešto znam. Šimun (Šimak) se dvaput ženio. Prva žena se prezivala Pešut rođena u selu Piplici. Iz tog braka je Pajo Pavelić otac moje majke Franjke. Moj pradjed Šimun (Šimak) imao je još što ja znam

jednog sina i jednu, kćerku. Ta kćerka bila je udana u selo Vranik za Kovačevića iz kuće Jerkačove. Kasnije su odselili u Slavoniju, Nova Gradiška. Druga Šimunova žena bila je Ika Pavičić zvana Ikača. Ikača je ostala udovica. Imala je curicu Matiju Pavičić. Kako sam ja čuo od starijih Šimak se je zagledao u udovicu Iku. Neki su prijatelji Šimaka savjetovali da ne ženi Ikaču, da je još sirova tura, valjda ženstvena, da će Ikača još djecu rađati. Navodno da je Šimak rekao takva meni i treba. Šimun (Šimak) Pavelić oženio je Ikaču, ona je dovela svoju kćerkiću Matiju. Ikača je Šimaku rodila dva sina i jednu curicu. Ikača je rodila Luku 1896. u svojoj 46-oj godini, Ivana (Šakana) 1898. u 48-oj godini, kćerku Mariju 1900., kada je bila punih 50 godina stara. Kasnije Ikačina kćerka Matija Pavičić udala se za Paju Šimakovog sina iz prvog braka. Pajo je Franjke Šarić otac, a Matija majka.

Pajo (Papa) i Matija imali su četiri kćeri i tri sina. Sinovi Petar 1906-1999,

Šimun 1908-2001, Dane 1913-1945, kćeri Roža 1899, Ora 1901. obadvije su umle 1917. od španjolske grpe (Španjolice). Franjka Šarić 1903.-1981. g., Ika Tomić 1910-1989 g., Petar Pavelić Pajin i brat mu Šimun i sestra Ika nisu imal svojih potomaka.

Sin Dane bio je ženjen s Mandom rođenom isto Pavelić, imali su kćerku Rožu udana u Canadi za Melven Jarvie. Imali su, Dane i Manda, jedno muško dijete i to je umrlo 1943. g. Roža i Melven Jarvie, poginuli su oboje i još pet žena u prometnoj nesreći 1993. g. Iza Rože i Melvena ostalo je pet njihovi sinova.

Dane Pavelić Pajin bio je hrvatski dočasnik u hrvatskoj vojsci. Nije se vratio 1945. s križnog puta. Luka Pavelić, Šimunov sin iz drugog braka, imao je sa ženom Marijom pet kćeri i dva sina. Sin Ivan Pavelić 1921. godine poginuo je u Drugom svjetskom ratu. Sin Ante 1937. poginuo je od zaostale bombe poslije Drugog svjetskog rata.

Drugi Šimunov sin iz drugog braka s Ikačom, imao je jednog sina, Ivan (mladi) i dvije kćeri.

Ivan mladi poginuo je kao vojnik kod Krapine u Hrvatskom Zagorju 1944. bio je u 18. godini života. Ikačina kćerka Marija umrla je još kao mala beba. Šimun (Šimak) Pavelić po muškoj lozi nema potomaka. Zadnji je umro njegov unuk u Canadi. Šimun Pavelić 2001. godine. Slaba sreća! Kako sam naveo prije, Petar Šarić Pere ostavio je iza sebe potomaka muške i ženske loze. Perina četiri starija brata nisu bili takve sreće.

Ivan (Ivica) Tumašov je imao kćerku Franjku koju nije nikada vidio niti ona njega. Franjka je sigurno imala djecu.

Peta Pere Šarić i Franjka Šarić (Pavelić) živjeli su na omanjem, imanju, obrađivali škrtu ličku zemlju u selu Vranik. Glavni prihod dolazio je od uzgajanja blaga, stoke sitnog i krupnog zuba. Trebalo je imati i konje ili volove za obrađivati zemlju, prijevoz, vrtidbu i razne druge potrebe. Ranije se puno prenosilo na samaru tj. na konjskim ili magarečim leđima. Od blaga se dobivao stajski gnoj (đubar). Kad bi se njiva dobro nadubrila i bila kišna godina, polje bi dobro rodilo. Bez gnoja lička zemlja nije davala ništa ili sasvim slabo. Glavni prihod u novcu dolazio je ljeti kad bi se prodali janjci, jarad, telad, ponekad i mladi prasci. Nekad neko ždrjebe ili malu mazgu.

S tim bi se novcem oblačila i obuvala familija te kupovalo u kuću ono što je bilo potrebno (sol, ulje, cugar-šećer, kava, šibice, duvan, petroulje za svjetiljke). Za štalu je bila laterna otporna na vjetar, u kući je bila lampa s cilindrom, ali najviše je svijetlila žmiga, čora, imala je puno imena, bila je najsjekovječnija, najmanje je petroulja trošila ali i najslabije svijetlila.

Daci su morali pisati zadaću na žmigu. Struje nije bilo. Iz Vranika je do Lovinca oko 6 km poprijeko, preko klanca. U ono vrijeme kad sam ja iša u školu svi su Šarići išli u Lovinac u školu; bile su dvije familije Blaževića i dvije familije Pešute i četiri familije Kovačevića tj. do buljume (kolni put). Svi su išli u Lovinac u školu. Zapadno od buljume Kovačevići, Krpani, Kotalinići, Brkići i Račići išli u Gornju Ploču u školu. Bilo im je bliže. U kasnu jesen, zimu i rano proljeće djeca su prije svitanja odlazila u školu i po mraku se vraćala uvečer kući. Školska nastava bila je od 8.00 - 16.00. sati.

Selo Smokrić bilo je kao i Vranik ili približno. Bilo je dosta manjih mjesta koji su morali ići po 2,5 sata, neki 3-4 sata. Kao iz planina Bliznice, Čankuš, Jasenara, Sekulić Dolca, Blažević Dolca, Šegotić Dolca, Brkić Dolca i Stevanka itd.

Život je bio težak ličkom seljaku, nije se moglo doći do novca niti negdje zaraditi. Nismo bili baš gladni seljačke hrane kao u nekim krajevima npr. Hercegovina, Dalmatinaska Zagora itd., gdje se umiralo od gladi kroz vrijeme Prvog svjetskog rata. Znalo se događati da bi se bilo suvotno. Suhog mesa i masti bi nestalo, a krave se ne bi još potelile; ne bi bilo mljeka, mladih pilića itd. To je tako i si približno tako za vrijeme mog djetinjstva. U vrijeme mog pradjeda Ivana Šarića (Pavlekića) i mog djed Tome Tumaša Šarića,

bilo je još gore pošto Hrvatska pa i Lika nije imala sve poljoprivredne proizvode koje ima sada. Tako je bilo, nije bilo mogućnosti niti prilike da se živi udobnije. Bili smo zadovoljni i veseli pošto nismo znali za bolji i ljepši život.

Dolaze teški dani Drugog svjetskog rata. Na dan Božića 25.12.1942. sav narod iz sela napušta svoj dom i li kuću oko 15.00h. Ostavljamo punu kuću hrane, pića i svega što se pripremi za Božić. Odlazimo u šumu i brda. Svaka familija goni ili vodi svoje blago (ovce, koze, krave, janjad, konje). Snijega nema, nije ni hladno, smrklo se ali se ipak nešto vidi. Na kosi Šarića gdje se prelazi iz sela Vranik u selo Vagan. Pred nas staje nekoliko vojnika obučeni različito, samo svi imaju jednake kape na glavama. Kape su s tri roga, ja ne znam što su govorili vojnici. To su bili partizani. Ja i moj susjed Marko Šarić Blažov pobjegli smo niz brdo tj.niz kosu Šarić. Došli smo pred kuće Jakovljevih. U kući vidimo kroz prozor puno trozogi kapa na glavama. Ja i Marko mlađi od mene dvije godine idemo dalje, pravac kuće Make Klarića u Vaganju.

Odjednom netko zavika jako glasno da li četa ili četnici „naprijed, s desnog krila“. Ja sam se uplašio pa sam skočio preko nekog suvozida i uputio se u brdo Budak. Tu sam našao ravno mjesto i zaspao malo. Probudio se i vidim da ja ležim na putu koji je meni poznat idući u goste didu i babi u selo Vagan.

Pomislili da mi tu nije sigurno pa krenem uz brdo pod sam vrh Budaka. Osjećam da mi je hladno, idem niz brdo kućama Klarić, ne idem ni u jednu kuću.

Idem dalje do kuće mog djeda Paje Pavelića, uđem u kuću, sve je širom otvoreno i razbacano ali u kući nema nikoga. Ugledah da na stolu stoji boca od dvije litre, ima malo vina na dnu, ja uzmem i popijem vino. Idem dalje do kuće Tome Jelića. U dvorištu stoji Franje Jelić, stari čovjek i jedan par iz sela

Ploče. Ja mislim kad neće ubiti starog Franu neće ni mene ja pridem k njima i pozdravim sa: Dobro jutro !, par pita od kuda sam i čiji sama ja mu i kažem. Pita me gdje mi je otac i druga familija, ja kažem da neznam. Partizan kaže da je on Pepa Petković (Gmitrašov) i da dobro poznaje moga oca. Stari Franja uveđe me u kuću, nešto su mi dali za jesti. Kad je svanulo otišao sam u moje selo. Kod kuće su bili majka i mlada djeca i sestra Marija.

Otac se skrivao po štalama, kasnije se pokazao. U našoj kući spavalo je 10 partizana, a tako i po drugim kućama. Taj put partizani nisu nikom ništa slabo učinili u Vraniku. Partizani su bili u Vraniku 5-6 tjedana. Mi smo dobro prošli, ali u selu Gudura, tko nije uspio pobjeći, taj nije ni ostao živ, ni muško ni žensko dijete. Selo Ričice, Ličko Cerje i sv. Rok isto su nastradali ali ne tako puno kao Gudura. Sav taj narod bili su civili, možda je koji imao kakvu pušku vojničku ili lovačku. Taj narod je pobijen ni kriv ni dužan samo zato što je hrvatski i rimokatolički narod. Druga strana naseljeni Vlasi, pravoslavne vjere koji se danas nazivaju Srbima, željeli su Liku očistiti od Hrvata rimokatolika onda u Drugom svjetskom ratu pa i u domovinskom ratu.

U Drugom svjetskom ratu Vlasi (Srbi) su djelomično i uspjeli uz ondašnju svjetsku situaciju.

U domovinskom ratu 1991.-1995.godine nisu uspjeli, hvala Sinjskoj gospi na oltaru i Tuđmanu-dobrom gospodaru.

Dolazi proljeće 1943. i sa njime još gori strah i drugi problemi. Dolaze crne vijesti - negdje su partizani poklali, negdje postreljali, negdje popalili hrvatska sela i narod. Kasnije sam čuo da su partizani imali dvije uloge. Po danu su bili dobroćudni partizani sa zvjezdom petokrakom na jednoj strani kape,

a po noći su bili zločesti četnici sa kokardom na drugoj strani kape. To su bili isti ljudi Vlasi (Srbi) i nekolicina još onda Hrvata. Naša familija i druge familije odlazimo u mjesto Lovinac s nešto stvari i hrane. Nešto smo nosili na leđima, nekoliko puta smo vozili na konjskim kolima preko klanca. Smjestili smo se u kuću Nikićeovu nekad je bila gostiona. Krave, ovce i koze smo zatvorili u Vaganu u rodnoj kući Franjke Šarić (Pavelić) moje majke. Konji i kola su bili u Lovicu. Jedno jutro otac ili majka, možda oboje, otišli su u Vagan. Kad su došli tamo, štale i torovi bijahu prazni, nema ničega, ni krava, ni koza niti ovaca. Svo blago naše, djeda Paje (Pape) i dida Luke Pavelića, sve je odgnano na drugu stranu. Konje je otac prodao nekom Dalmaticu pošto nije bilo hrane za konje. Tu u kući Nikićevoj bilo nas je puno, naša familija-sedmoro. Teta i tetak, Petar i Kata Simeon i njihovo sedmero djece. Spavalo se na podu u slami, ima hrane za jesti, a nađe se i drva za vatru. Jedne noći dođe u kuću tetkin sin Mile Simeon-hrvatski vojnik; bio je na položaju.

Kaže Mile Simeun da je naredeno da svi civili moraju izlaziti iz kuća i bježati pravac Gospića.

Tako je i bilo; uputili smo se cestom pokraj željezničke stanice. Koliko se ja sjećam, roditelji su ponijeli nešto hrane; jedan kruh, jedan pršut i jedan malić graha oko pet kila.

Noć je, slabo se vidi. Odjednom zasvijetli nešto, a kad ono to gori željeznička stanica. Mi smo otišli dalje, velika kolona naroda ima i natovarenih kola, ima i volovski kola, ima i natovarenih konja i magaraca. Iko je imao to što sam naveo taj je dobro prošao - ponio je više hrane, posteljine, i drugi stvari.

Otac i majka nose svoje torbe, pršut, kruh i grah, možda i nešto rublja. Sestra Ika, sada Ivka Bralo, ne može hodati, nema ni dvije pune godine. Treba je nositi. Sestra Manda ima pet godina, niti ona ne može stalno hodati. Brat Dane (Dacika) ima devet godina, ide dobro. Tomo tj. ja, imam trinaest godina; idem, hodam iako noge bole. Pamtim da sam ponekad nosio Mandu na leđima. Sestra Marija (Šarić) Pavičić puno pomaže roditeljima; ona je u sedamnaestoj godini života.

Dolazi noć, mi stižemo u Gospić. Smjestili smo se u školsku zgradu, zvanu stara gimnazija. Puno ljudi u svakoj sobi, ležimo na podu u slami. Nije slabo, pod krovom smo.

Nitko o nama ne vodi brigu. Gladni smo, prljavi, ušljivi, na jedan zahod ide pet stotina ljudi. Zavladała je bolest zvana tifus, zaraza od nereda. Borba je svaki dan i noć, partizani žele zauzeti Gospić. Hrvatska vojska brani Gospić uspješno. Nema ni vojska hrane i oni su gladni. Jedinna veza sa Zagrebom je preko Velebita Kalobag. Ja, Tomo Šarić svako jutro idem kod vojske na kazar, ako njima što ostane dali bi nama. Kad dobijem ja brzo pojedem, operem svoju zdjelicu, nekad dobijem još i to nosim kući svojim. Nisam ja bio sam, nekad bi nas bilo 30, nekad 50 i više. Kuhinja je bila u školskom dvorištu.

Ako bi majka i/ili otac gdje što kupili i/ili došli od hrane, kuhalo bi se na tri cigle u kakvom loncu. Tako je kuhajući na dvorištu poginula Anica Pavelić iz sela Vagan. Nakon tri mjeseca otprilike mi smo se spasili i još puno familija. Išli smo iz Gospića, preko Velebita u Kalobag.

U Kalobagu talijanska vojska nas je smjestila u svoje šatore. Prije nas je sve muške ošišala (ženske nisu šišali). Sva roba išla je u velike kotlove u paru,

svatko je svoje svezao i zabilježio. Svi smo se okupali. Talijani su nam davali jesti najviše pašta šute. Imali su jako dobar kruh, mi smo ga zvali panoka. Nakon tri ili četiri dana s malim teretnim brodom došli smo u luku Bakar. U Bakru smo se utovarili u kola, vagoni za stoku i druge terete. U Kalovcu smo dobili čaj. U Zagrebu su opet šurili robu i okupali smo se. Dali su nam čaj mislim i kruha. To je organizao Crveni križ. Put do Đakova bio je šest i si sedam dana.

Smjestili smo se na ciglani Stjepana Fratrića, u jednu sobicu 5x3 kvadratna metra. To je bio sav komfor.

Moj otac Petar Šarić i moj krsni kum Petar Pešut, počeli su raditi tj. praviti ciglu ručno, primitivno. Radio je Tomo Šarić i kumova kćer Marija Pešut (Seka), nažalost ona je pokojna. Ja sam u trinaestoj godini a Seka u dvanaestoj. Nas dvoje smo pićuli, tako se zvalo to radno mjesto.

Kum Petar štampa ciglu, a moj otac vozi blato na stol. Blato su njih dva pravili skupa. Ja i Seka nosimo pune željezne sanduke blata koje je kum Petar dobro zbio u kalup i po vrhu odrezao žicom. Mi kalupe moramo istresti na ravan plac, ravan teren, a da se pri tom ne oštete tj. da oblik cigle ostane ispravan. To je bilo preteško za nas i za naše mlade kosti. Kalupi i blato su teški od 7 do 8 kg

Plaćalo se po komadu proizvedene cigle. Fassung tj. brašno, ulje, grah, sol i druge namirnice dizali smo kod gazde Stjepana Fratrića na dug. Stjepan Fratrić je ubijen, po parizanima 1945.g.

Kasnije se sve promijenilo. Ja Tomo Šarić došao sam u Selce Đakovačko služiti, biti sluga kod imućnijeg seljaka Andrije Oreškovića.

Andrija je bio i kovač sa 15 jutara zemlje. U ono vrijeme to je bilo jako puno zemlje i kovačka radionica. Za mene je uvijek bilo dosta posla. Plaća mi je bila 50 kg pšenice svaki mjesec. Kod gazde sam se hranio i spavao. Roditelji su me oblačili. Bilo je dobro. Jeo sam što su jeli i ostali u kući. Gazda Andrija bio je porijeklom Ličanin. Gazdarica Cecilija (Ceca) rođena je u Americi. Naučio sam dosta dobre stvari: ako hoćeš nešto imati onda moraš dobro i raditi.

Naučio sam nešto i što nije bilo dobro, a to je da sam počeo pušiti. Počeo sam pušiti od svoje 13. g., a pred roditeljima od 15.g.

Moj otac Petar Šarić i moja sestra Marija Šarić kosili bi pšenicu. To su zvali riz, pokositi, porezati u snopove i složiti u vrstu ili krst. Za jedno jutro dobilo se 100 kg pšenice. Otac i sestra išli su raditi na vršalicu, mašinu. Na mašini se moglo dosta zaraditi žita 90% pšenice. Majka je bila kod kuće s mladom djecom. Živjelo se dosta dobro. Iko je htio raditi mogao je zaraditi dobro kod bogati seljaka. Đakovo nije osjetilo ratna stanja tako strašno kao Lika.

Ja pisac ovi redova vratio sam se iz Selaca Đakovački 1945.g. pred Božić s puni 15 godina. Počeo sam raditi na ciglani sa ženama, ponešto čistiti, slagati po ciglarskim šupama. Plaća je bila 7 dinara na sat. Toliko je koštala jedna kutija najgori cigareta (drava).

Na proljeće 1946. sam kupio svoje prvo odjelo od uštedevine, moje prvo odijelo.

Proljeće 1946. za našu familiju opet tamno, ali ne kao 1943.

Otac je glava obitelji, a on želi da se vratimo u Liku, na naše imanje od 5 i malo više jutara zemlje.

Naša majka Franjka i mi djeca nismo voljeli ići natrag u Liku. Mi kao radnička familija živimo u stanovima, nisu komforni, al su dobri. Na stolu je bilo uvijek dosta dobre hrane i bijelog kruha, a za jesti koliko hoćeš, što u Lici nije bio slučaj. Po očevoj želji vratili smo se u Liku sa dvije svinje i jednim parom pitomih zečeva. Sestra Marija Šarić ostaje u Đakovu.

Stižemo vlakom do Gospića, dalje vlak ne ide. U Gospiću su nas dočekala konjska kola Rože Šarić (Sekulić). Ta žena Roža, bila je jako dobra žena, tako da je i sada kao šta čovjek, uspoređujem s Majkom Terezom, časnom sestrom, Ijudskim dobrotvorom.

Život u Lici bio je daleko od normalog Ijudskog života. Nemamo konja, krava, ovaca ni koze, nemamo ništa s čim bi lički seljak mogao barem donekle polu solidno živjeti. Nastavlja se rasipanje naše familije. Kao što sam već naveo, moja sestra Marija ostala je u Đakovu. Odlazim i ja Tomo s 4 razreda ne može se daleko, zatim Dane, pa Manda i Ika najmlađe dijete. Svako je išao svojim putem kojim ga je njegova sreća vodila. Nas petoro, hvala Bogu smo još živi danas 23.12.2008.g.

Marija Pavičić (Šarić)

Marija je upoznala Marka (Maku) Pavičića u Đakovu. Mak je također Ličan iz sela Smokrić. Marko i Marija su se oženili, mislim 1948.g. Imali su tri sina: Ivan (Ivica), Zlatko i Milan.

Ivica i Zlatko su već pokojni. Prerano, premladi su otišli s ovog svijeta. Nijedan nije bio oženjen. Najmlađi sin Milan živi sa svojim roditeljima Marijom i Markom Pavičić u Đakovu u Hrvatskoj. Tomo (Tošo) Šarić

Tomo je radio i živio u Delnicama u drvenoj industriji. Lucija Šarić (Petrlić) također je radila. Tomo tj. ja, zna se gdje sam se radio, a moja žena Lucija se rodila u Hrvatskoj rimokatoličkoj obitelji od oca Ivana Petrlić i majke Maće Petrlić (Grahovac). Ivan i Maća imali su tj. odgojili su osmero djece, niže navedenih:

sinovi: Mile Petrlić 1919.-1942.g.

Ilija Petrlić 1925.-1945.g.

Josip Petrlić 1927.-1945.g.

Ivan Petrlić 1934.- 2 kćeri i 1 sin

kćeri: Kata (Kaja) Petrlić 1921.-

Mada Delač (Petrlić) - 2 sina i 2 kćeri

Lucija Šarić (Petrlić) - 1 sin i 1 kćer

Milka Grahovac (Petrlić) - 3 kćer

Mile Petrlić Ivanov poginuo je 1942. u begovu razdoblju kao hrvatski vojnik.

Ilija, Petrlić Ivanov bio je u Zagrebu u bolnici, teško ranjen i nepokretan.

Kada su Titovi partizani 1945. ušli u Zagreb sve su hrvatske vojnike ranjenike pobili iz pušaka i si poklali noževima. Isto tako je prošao njegov mladi brat Josip Petrlić Ivanov. Obadva su bili teško ranjeni i nepokretni. Za njihove kao i za tisuće drugi grobova ne zna se. Najmlađi sin Ivana Petrlića, Ivan

(Ivica) Petrlić imao je sina Milu (Miću) Petrlić. On je poginuo 1902. na Gackom polju kod Otočca. Imao je 33 godine. Mića nije bio ženjen. Dva rata, drugi svjetski rat i domovinski rat, napravili su da Mića i Ivan Petrlić nemaju potomaka po muškoj lozi.

Posljednji je Ivan (Ivica) Petrić rođen 1934.

Kako sam ranije naveo Tomo Šarić i Lucija Šarić (Petrić) radili su u Delnicama i u Delnicama su se i oženili te podigli i odgojili dvoje djece. Željeli smo odseliti u Canada, ali trebalo je proći pet godina dok smo sredili papire i to teškom mukom.

Prvo Jugoslavija ne da pasoše, a kada smo dobili pasoše Canada neće da nas primi iz komunističke države Jugoslavije. Ja, Tomo morao sam otići u Njemačku i tamo se zaposliti i dobiti privremeni boravak. Tako sam u Njemačkoj napravio papire za svo četvoro. 21.08.1970. krećemo za Canada s 4 kufera. Dolazimo u Kanadu u već ozbiljnijim godinama. Ja, Tomo sam imao blizu 40 godina, a moja Lucija jednu manje. Ostavljamo svatko od nas blizu 20 godina radnog staža.

Život nas nije mazio ni u Jugoslaviji a ni u Canadi. U Jugoslaviji smo radili najviše teške poslove, okort ili po komadu jer se tako moglo najviše zaraditi. U Canada smo došli kao i većina stranaca bez znanja engleskog jezika. Takvi moraju raditi ono što nitko drugi neće, a ti poslovi su uglavnom najslabije plaćeni. U Canadi smo oboje radili preko 20 god. Sada smo kanadski penzioneri sa popriličnim penzijama. Imamo nešto i uštedevine. Za sada smo priлично zdravi, ali godine čine svoje. Živimo dobro, samo Bože daj zdravlja. Kuću smo kupili nakon 6 mjeseci kada smo došli u Kanadu ali ne i isplatili. Auto smo kupili nakon 1 godine i 4 mjeseca.

Naša djeca: sin - Pero Šarić, ima jednog sina Gary (Gery) Sarich. Ima 21. godinu. Kćerka Marija (Marica) Cummings (Kamings) ima kćer Jennifer Cummings (Denfer Kamings), stara 34 godine Jennifer Cummings,

uzuka je Tome i Lucije Šarić. Ima sina Andreu 14 godina i kćerku Aryana Cummings staru 3 godine. Andreu i Aryana su praunučad Tome i Lucije Šarić.

Dane Šarić (Dacika) i Štefica Šarić (Kučko) nisu imali djece. Štefica je imala djecu iz prvog braka: kćerku Vesnu i sina Zlatka Kučko. Pokojna Vesna je poginula u prometnoj nesreći kao majka dvoje djece. Iza pokojne Vesne ostale su dvije kćeri: Marija Bosek rođena 21.2.1981. i Kristina Bosek rođena 28.2.1982. Marija je imala samo dvije godine, a Kristina još mlada. Jednu godinu starija Marija je sada majka, a Kristina misli da još nije.

Zlatko Kučko je uspješan privrednik, menadžer i li po engleskom biznismen. Zlatko ima privatnu firmu koju vodi sa svojom ženom Tajanom. Zapošljavaju do 20 ljudi, a možda i više. Zlatko i Tajana imaju jednu kćerku.

Manda Topolovec (Šarić) živi u Njemačkoj. Mandin muž, pokojni Rudi Topolovec rođen 3.10.1929.- 1.3.1997. godine; sahranjen je u gradu Paine u Njemačkoj gdje i Manda živi. Rudi i Manda Topolovec imali su kćerku Kseniju Topolovec. Ksenija ima jednog sina Fin Topolovec.

Ika (Ivka) Bralo (Šarić) najmlađe je dijete Petra i Franjke Šarić. Ika (Ivka) udala se za Vladimira Bralu u Vitezu (BiH) gdje i danas živi. Ika i Vladimir Bralo imaju dvoje djece. Sin Željko (Željko) i kćerka Dragana Martinović (Bralo).

Željko Bralo ima dvije kćerke, Suzanu i mladu Izabelu.

Dragana se udala za Zorana Martinovića. Dragana i Zoran Martinović imaju kćerku.

Mariju i sina Domagoja. Marija ide u srednju glazbenu školu, a Domagoj u osnovnu.

Vlado, Ioka, njihova djeca i unučad žive u Vitezu i Novom Travniku u Srednjoj Bosni.

Kako vidimo, mi djeca pokojnih Petra i Franjke živimo još svi ovog časa. Gdje je koga životna sreća donijela tu i živi, a tu će vjerojatno i umrijeti. U rodnom Lovicu nije nitko ostao. Ostale su samo kosti u grobovima pokojnih roditelja, djedova, baka, pradjedova i prabaka itd.

Mate Šarić (Čako) 1850.-1934. - Ivanov sin iz prvog braka. Mate Šarić (Čako) i Mara Šarić (Došen) odgojili su i podigli niže navedenu djecu:

Sin Ivan (Taban Šare) Šarić 1887. umro u Canadi.

Kćerke: Ika (Ikica) Šegota (Šarić) 1885.-? umrla u Hrvatskoj.

Matija (Mary) Račić (Šarić) 1885.-? umrla u Canadi.

Marija Šarić (Šarić) 1901.-1942.- umrla u Hrvatskoj

Ivan (Taban Šare) Šarić, otišao je početkom 20.st u Ameriku kao i njegovi bratići, Franje, Ivica i Mate Šarić. Ivan je pobjegao iz SAD-a u Canadu za vrijeme Prvog svjetskog rata. Pobjegao je zato što u stranci morali ići u vojsku u SAD-u, a u Canadi nisu morali ići u rat.

Ivan je oženio Franjku Šarić iz Polja Peregina iz kuće Ivana Šarića, kasnije Tomine Šarića. Ja neznam gdje su se oni ženili, da li u Hrvatskoj, da

Ii u Americi iIi u Canadi.

Njihov najmlađi sin Ivan (John) Šarić 1920.-2006. nije mi znao kazati gdje su se njegovi roditelji ženili. Ja sam se nekoliko puta sastao sa Ivanom (Johnom) Šarić. Govorio je jako dobro hrvatski jezik iako je rođen u Canadi.

Ivanova i Franjškina djeca su sva rođena u Canadi.

Matt (Mate) Sarich - dva sina, jedna kćerka. Oba sina bez djece.

Steve (Stjepan) Sarich - bez potomaka.

John (Ivan) Sarich - bez potomaka.

Mary (Marija) Laws (Sarich) - dva sina i jedna kćerka.

Annie (Ana) Yeitch (Sarich) - dvije kćerke.

Ana je udana za Matu Jelica Jožanova iz Vagana. On su svi pomrli. Njihova majka Franjška se izgubila i nikad je nisu našli niti znaju što se s njom dogodilo.

Matija (Mary) Račić (Šarić) - kćer Mate (Čake) i Mare Šarić (Dožen).

Marija se udala za Juru (George) Račić u Vraniku. Jure i Matija imali su tri kćeri u Hrvatskoj : Kata (Kay) 1920.- udata Barnes, imala dva sina i dvije kćeri. Matija (Mary) 1924. udana Feenstra, ima dva sina Ika (Edna) 1927. udana Biagioni dva sina i tri kćeri. Jure (George) Račić otišao je u Canadu kod svog šurjaka Ivana Šarić. 1928. Matija (Mary) Račić (Šarić) sa svoje tri male curice iseljavaju se u Canadu. Ide kod svog muža Jure (Gerge) Račića.

Jure je bio kratko u Canadi, možda je morao posuditi novac da dopremi ženu i djecu k sebi u Canadu.

Jure je bio dobar muž i otac. U ono vrijeme na tisuće naših ljudi zaboravili su svoje žene i djecu pa i roditelje.

Jure (George) i Matija (Mary) Račić imali su još troje djece u Canadi :

Matt (Mate) Račić 1929. - 2 sina i 1 kćerka

John (Ivan) Račić 1931.- 1 sin i 2 kćerke

Anne (Anka) Nikiforuk - 2 sina i kćerka

Jurina i Matijina djeca

Pet starijih je pomrlo, još je živa Anne (Anka) Nikiforuk udata za Johna (Ivana) Nikiforuk porijeklom iz Ukrajine. Mi se ponekad posjećujemo i sastajemo, svega smo 70-ak km udaljeni jedan od drugih.

Ika (Ikica) Šegota (Šarić) -1885.-kćer Mate i Mare Šarić. Udala se u Dolac Šegotić podaleko od Lovinca za Josipa Šegotu. Josip i Ika Šegota imali su dva sina i dvije kćerke.

Ikčina i Josipova djeca:

Sin Nikola Šegota poginuo u Drugom svjetskom ratu, oženjen.

Sin Petar (Perić) Šegota poginuo u Drugom svjetskom ratu, nije ženjen. Kćerka Marija (Macoka) Krpan (Šegota) 1905.

Kćerka kojoj neznam ime bila je udata u Ričicama.

Josip Šegota poginuo je u Prvom svjetskom ratu. Potom bi bilo da su svi četvoro Josipove i Ikčine djece rođeni prije Prvog svjetskog rata. Njihov sin Nikola kako sam već naveo bio je ženjen. Pokojna Kata Račić bila je u vezi sa nekom Milkom, a živjela je u Vojvodini u Jugoslaviji. Ja mislim da je Milka bila Nikolina kćerka i Si unuka i Si možda potomak od Ikčine i Josipove kćerke koja je bila udata u Ričice.

Marija (Macoka) Krpan (Šegota) udala se u selo Piplica za Petra Krpana (Macanovog). Petar i Marija (Macoka) imali su tri sina i jednu kćerku:

Sin Mile (Mičo) Krpan 1936.-?

Sin Ivan (Ivica) Krpan 1938.

Sin ??? (Čako) Krpan 1940.

Kćerka Anka Krpan 1942. ili 1943.

Sin Macokin i Petrov, Mile (Mičo) bio je u jugoslovenskoj policiji. Možda i u Hrvatskoj. Mičo je umro i sahranjen u Dugoj Resi. Ivica Krpan živio je u Njemačkoj, tamo je i radio, a sad živi na svojoj rodnoj grudi. Ivica kao i Mičo bili su ženjeni ali ja o njihovoj djeci ne znam ništa. Najmlađi njihov brat umro je jako mlad.

Kćerka Anka udata je i živi i radi u Njemačkoj. Petar Krpan muž Macokin i otac njihove četvero djece poginuo je u Drugom svjetskom ratu. Marija (Macok) Krpan ostala je udovica s četvero male djece na malom seoskom imanju bez radnog blaga, mislim na konje ili volove. Ipak Macoka je uspjela odgojiti svi četvero uz tešku muku. Macoka je dohranila i sahranila svoga djeda Matu (Čaku) Šarića. Mate je bio slijep na oba oka više od deset godina. Marija (Macoka) Krpan izgubila je svoga muža Petra Krpana i obadva brata, Nikolu i Petra Šegota u Drugom svjetskom ratu. Macokin otac Josip Šegota poginuo je u Prvom svjetskom ratu. Macokin svekar Ivan Krpan poginuo je u Prvom svjetskom ratu. Macoka još onda nije bila u njihovoj kući. Slaba sreća i teško životno iskustvo Macoku je pratilo do starijih dana. Bila je vesele naravi, znala je jako lijepo pričati, a glas je bio čist, prodoran i jasan.

Marija Šarić, kćerka Mate (Čake) Šarić i Mare Šarić (Došen).

Udala se u susjedstvu za Matu Šarić. Marija i Mate imali su dvoje djece :

Kata (Kaja) 1926.-? umrla i sahanjena u Garčinu (Slavonija). Kata se udala kao i njezina majka u susjedstvu za Josipa (Josu) Šarić.

Kaja i Josu imali su dva sina: Ivan (Ivica) i Vladimir Šarić. Ivan je poginuo u Domovinskom ratu kao časnik hrvatske vojske. Ivica je bio ženjen i imao je dva sina i dvije kćerke. Vladimir (Vlado) Šarić nije se do sada ženio. Vlado i otac mu žive u Garčinu - Bicko selo, Slavonija.

Petar Šarić, sin Marije i Mate Šarić živi gdje se i rodio - Vranik, Lovinae.

Petar zvani Lovac nije se nikad ženio, sam je. Petrov otac Mate Šarić 1903.-? ostao je 1991. u selu Vagan sa još dva starca, Nikola Pavelić 1901.-? i njegov brat Petar 1908.-? On su ostali pošto nisu mogli pobjeći (od ugroženih) Vaha (Srba). Za grobove njih trojice se ne zna. Iko god nije uspio pobjeći preko planine Velebit na dalmatinsku stranu bio je ubijen, da bi (ugroženi) mogli živjeti.

Franz Šarić (Vranjaš) je sin Ivana i Bane (Barišice) Šarić. Franz je odselio iz Vranika u Peregino Polje. To su Lovinačka, sela. On je zemlju, možda i kuću kupio u Pereginu Polju. Da li je bio u Americi ili nije, ne znam.

Franz i njegova žena nisu imali muške djece, imali su samo dvije kćeri. Kod jedne Franine kćeri priženio se Ivan (Ive) Sekulić iz sela Parčići. Ivan je bio brat Pere i Stipana Sekulić (Stamini) Ivina i ženina mu kćerka,

Franjka držala je gostionu u Lovincu u moje vrijeme. Franjka (Ive) Vranješova umrla je dosta mlada. Druga Vranješova kćerka Franjka (Frances) udala se za Filipa Šarića iz sela Cerje tj. Ličko Cerje. Filip i Franjka iselili su se u Canadu, imali su djecu ali ja ne znam koliko. Ja sam se jednom sastao s njihovim sinom Georg (Jure), on je u penziji, bio je učitelj.

Filip je imao kabine, male kućice za iznajmljivaje turistima i prolaznicima. Živjeli su u majnerskom gradiću Princenton. Tu su živjeli i Ivan Čakin i Matija Čakina. Mate Jelić (Jožanov) i puno našeg naroda.

Marko (Maka) Šarić - sin Ivana Šarića i Bane (Barušice) Šarić. Maka je oženio prvu susjedu Mariju Šarić Ivandinu. Ta Marija je bila tetka Frani Šariću (Bilinu). Maka i Marija su imali sina Pavao (Pajo) Šarić 1902. Marko i Marija su otišli u Ameriku i poslije su prešli u Canadu kao i mnogi drugi da ne idu u vojsku. On su imali još dva sina i tri kćerke samo ja neznam gdje su se ta djeca rodila. Ta dva dečkića umrli su kao mali od tuberkuloze. Nije onda bilo pencilina. Sve tri kćeri su doživjele starost. Ja sam se sastao 1978.godine sa najmlađom kćerkom Anom rođenom 1913. godine. Ana je bila udana za Švedanina Andersona i imala je dvije kćerke. Ana Anderson (Šarić) i moj ujak Petar Pavelić (Pajo) znali su se dobro. Petar se nije nikada ženio. Ja sam mu znao prebaciti u šali zašto nije oženio Anu Makinu. Godine su odgovarale, on 1906.a ona 1913. a po političkoj orijentaciji bili su isti (ljevac).

Maka i Marija ostavili su svog malog Pavla (Paju) u Hrvatskoj kod Stipana Šarić Ivandina. Stipan je brat Marije Pajine, majke, a Pajin ujak. Pajo je bio 2-4 godine star kad su mu roditelji otišli u Ameriku. Marija Šarić, Pajina majka umrla je dosta mlada od tuberkuloze. Moj ujak Petar rekao mi je da nije htio oženiti Anu jer svi umiru mladi od tuberkuloze. Ana je jako dobro govorila hrvatski, mogla je pisati i čitati.

Pavao (Pajo) Šarić (Makin i Marijin sin rođen 1902.-?) odrastao je kod ujaka mu Stipana Ivandina. Pajo je oženio Katu (Kačunu) Blažević, Mrčinkovu kćerku. Pajo i Kata imali su kćerku Mariju Šarić. Pajo je trebao ići u vojsku kao i svaki mladi čovjek. Da nebi išao vojsku Pajo si je trovao nogu s korijenom od biljke kukurijek. Te biljke je kod nas bilo jako puno. Taj način trovanja zvao se je uvlačiti sprež. Valjda otvoriti ranu na tijelu pa pod kožu ugurati tog korijena od kukurjeka. Nesretni Pajo stavio je valjda previše i od tog trovanja je umro. Pajina kćerka Marija Šarić odrasla je kod djeda i babe Blaževića (Mrčinka). Marija je kasnije otišla u Zagreb, ja o njoj ne znam ništa. Paji je njegov otac Marko (Maka) Šarić iz Canade

napravio lijepu kuću za ono vrijeme, dvije sobe, kuhinju i konoba pod jednom sobom. Kata (Kaćuna) kasnije se preudala u Rudo Polje kod Bruvna. Mislim da mu je bilo ime Peta (Peur) Došen. S Pajine kuće skinuo je krov Petar (Perica) Blažević, Marijin ujak. Perca je ozidao veliku kolnicu, zgradu za kola i druge stvari i sa tim Pajin crjepom i gradom pokrio tu zgradu. Iza pokojnog Make nije ostalo potomaka po muškoj lozi. To bi bilo od Ivanova četiri sina, Tomo (Tumaš), Mate (Čako), Franje (Franjaš) i Marko (Maka) Šarić.

Ivan Šarić imao je četiri kćerke, Ana Šarić udala se za susjeda Stjepana Šarić u kuću Demetrovih Jakšići. Ana je imala dvoje djece sa Stjepanom Šarić. Stjepan je mlad umro, Ana se preudala za Ivana Lovinu Klarića u Pilar, sv. Rok i povela sa sobom sina i kćerku. Anin sin se priženio u selo Ličko Cerije. Anina se kćerka udala za Miletića u sv. Rok. Ja se sjećam iz moje rane mladosti da je jedan čovjek dolazio iz Ličkog Cerja kositi livadu ispod kuća Jakšići Demetrovi. To bi mogao biti unuk Stjepana i Ane Šarić. Ovo mi je kazala Mada (Maca) Keća rođena Vrkljan. Maca je praunuka Ane Šarić Ivanove. Maca živi u Hamiltonu u Canadi.

Druga Ivanova kćerka udala se u selo Piplica za Juru (Juraka) Pešut Jure i njegova žena zvana Jurakuša, ja joj neznam imena, imali su puno djece, bit će i muške i ženske. U Canadi ima njihovih potomaka u Vancouveru, zovu se Pešut Marko, ima Sekulića, Kovačevića, sigurno i drugih za koje ja neznam. Ja vjerujem da ih ima jako puno po Hrvatskoj i u svijetu.

Treća Ivanova kćerka, neznam joj imena, udala se u selo Parčići za Franu (Vranju) Sekulić. Ona je majka Mile Vranjina Sekulić. Ona je mlada ili mlada žena umrla pošto je njezin muž imao još djece s drugom ženom. Mile Sekulić, najstariji sin Stipe Šega umro je u Venezueli, južna Amerika. Šega je imao sina Milu, živi u Karakasu, kćerku zvana Durdica isto u Karakasu. Kćerka Seka Klepić udovica pokojnog Ante Klepića (Čoke) u Lovincu. Dva sina Mile je Franjina (Daka i Maka) bit će Danje i Marko.

Dane je umro u Venezueli, Marko je poginuo u Drugom svjetskom ratu. Martin Sekulić Milin živi u Lovincu na rodnom ognjištu. Kćerka Kata Kaja umrla je prije Domovinskog rata.

Četvrti kćerka Ivanova Matija (Matijašica) Kovačević (Šarić) udala se u Vraniku u centru sela, zvalo se Varoš. Matija se udala za Petra (Petrolu) Kovačevića. Njihova kuća zvala se je kula, bila je dosta visoka sa podrumom. Stare legende kažu da je ta kuća ostala od Turaka. Još se je govorilo da su Hrvati Bunjevci u kuli našli vatru da gori na ognjištu. Teško je vjerovati da je nešto dobro ostalo iza Turak pošto Turci nisu bili neki dobri graditelji kao npr. Rimljani. Matija i Petar Kovačević odgojil su brojnu djecu, 9 sinova i 3 kćerke.

Sinovi: Ante (Antić)

Marko (Markina)

Jure (Juko)

Blaž

Adam

Luka

Mate

Ivan

Mile (Milčina)

Kćerke: Anica udana Prpić

Maša udana Miletić

Asa - živjela u rodnoj kući gdje je i umrla. Nije se udavala.

Gore navedena djeca Matijašice i Petvole možda su svi pomrli. Nakndno sam saznao da je Petar i Matijašica Kovačević porodili 18 djece samo jedno je umlo kao beba. Ako ovo što sam ja napisao o djeci pokojne Matijašice i Petvole nije baš sve točno i po redu kako su se djeca rađala možda nisu ni imena sva ispravna, ako netko od njihovi potomaka znade točnije neka ispravi, bit će mi drago. Čuo sam od starijih kako je Matijašica bila mudra. Imala je puno djece, trebalo je puno i hrane.

Nije uvijek bilo dosta. Kad bi Matijašica skuhala nešto bolje onda bi hranu odnijela na (pod) tavan za sobom bi povukla (škale) lotre da djeca ne mogu do njih kad bi se ona dosta najela došla bi s tavana i donijela ono što bi njoj ostalo i dala djeci da jedu. Matijašica i Petar Kovačević odgojili su mnogo djece. Koliko je njihovih potomaka u Hrvatskoj i Americi i Canadi Bog zna. Možda ih ima i u drugim zemljama po svijetu. Neka im bude sretno koji su živi, a oni koji nisu neka im kosti počivaju tamo gdje jesu.

Sad ću navesti kako se odlazilo iz siromašne Like u svijet trbuhom za kruhom.

Mate Šarić (Čako) Ivanov najstariji sin otišao je u Ameriku 1910. godine tako reći starac od 60 godina kopati uglj u rudniku. Čako je bio nekoliko godina u Americi do pred Prvi svjetski rat zaradio je nešto novaca tako da su se kćeri lakše poudale, njih tri; Ikica, Matija i Marija. Čuo sam od starijih da se je jednom Mate i njegov otac Ivan Šarić malo pogurali u jednom prolazu u dvorištu. Bara (Barušica) Ivanova druga žena, a Čakina maćeha skočila je među njih pa starog Ivana malo porezala po bedri i okrvavila. Čaku su tužili vlastima i dobio je kaznu da mora svaku večer ići spavati u Lovinac za jednu godinu dana kod policije. To se onda zvalo da ide u vedektere. Iz Vranika do Lovinca je 6 -7 km.

Pavao (Pajo) Pavelić je otac moje majke Franjke Šarić, moj djed. On je otišao u Ameriku 1912. godine, 40 godina star i ostao je u Americi dok prvi rat

nije završio. Pajo (papa) i njegov bratić Martin (Martinčić) Pavelić išli su u Udbinu na sajam. Na sajmu su kupili tovar sirove kave. Tovar je što jedan konj može nositi na leđima (70 - 100 kg).

Oni su mislili trgovati s kavom da bi nešto zaradili. Kad su se vraćali kući prekim putem njih su dočekali maskirani i naoružani ljudi, oteli im kavu, baš svu a njih su pusti da idu svojim putem. Kavu su sigurno natovarili na svog konja pa i oni otišli svojim putem. Ja koji pišem ovo, Tomo (Tošo) Šarić isto kao i moji preci otišao sam u ozbiljni godinama, blizu 40 godina u Canadu. Nisam se još vratio ali posjećujem svoj rodni kraj, do sada smo bili ja i supruga Lucija 5 puta. Računamo da ćemo još koji put posjetiti lijepu našu Hrvatsku.

Ovako bi izgledala muška loza od Pavla do Garyja

PAVAO?

IVAN 4 sina

TOMO 5 sina

PETAR 2 sina

TOMO 1 sina

PETAR 1 sina

GARY (GERI) je posljednji Šarić (Šarić)

Naši preci su živjeli jako teško. Lika nije pripadala pod vlast Banske Hrvatske već se zvala Vojna krajina. Tako je bilo i u drugim krajevima koji su geografski uz Bosansko - Tursku granicu. U toj Vojnoj krajini vojnički starješina bio je i Bog i batina. Primjerice u Lovincu je stolovala satnija, to je formacija kao i sad u Hrvatskoj. U Titino vrijeme je bila četa. U Gospiću je

bila bojna (Bataljon). U Otočcu je bila pukovnija (Puk). Svi muški su bili vojni obveznici od 16-60 godina. Ljudi i momci su bili često pozivani da idu na karaulu tj. na Tursku granicu, na stražu. Ti rezervni vojnici dobili bi od satnika, bojnika i li pukovnika pušku i municiju.

U Lovincu je bila satnija na čelu sa satnikom stanovala je u šajeru, tako se ta zgrada zvala u moje dječko vrijeme.

Ti rezervisti dobili bi i cipele sa visokim saram. Zvali su ih sare, druga odjeća je bila civilna, a hrana nikakva sa vojne strane tj. austrijske vojne uprave. Hranili bi se tih 14 dana sami kako tko može. Netko ponese u torbi što god za jesti, netko je možda i kupio što god ako je bilo gdje za kupiti.

Slaba Lička zemlja slabo se je mogla i obrađivati. Ja sam negdje pročitao da je J. Rajčević iz Smiljana napravio prvi drveni plug u Lici 1666. Do tada se sve motikom kopalo. Prvi krumpir stago je u Lik 1768., a kukuruz 1769. godine. Krumpir je u Hrvatsku došao u Gorski Kotar iz Perua Južna Amerika. Prvi krumpir isto je došao iz Perua najprije u Požeegu i li Slavonsku Požeegu.

Kako vidimo u ovim mojim krtkim crtcama naši preci branili sad bogati zapad od najezde zuluma Turaka u naše krajeve. Kad danas gledamo na televiziji kako su obučeni afgastanski Talibania kako brane svoju zemlju od najezde Zapada, naši preci su bili obučeni možda još i gore tj. slabije. Što je lički rezervni vojnici mogao ponijeti za jesti dva tjedna nego ječmena kruha, prozene palente ili možda koji sir i li rukatku (zemljani lonac) kiselog mlijeka ili koju litr varenike (slatkog mlijeka). Prilikom izгона Turaka iz Like ostale su niže navedene familije u Perušiću i okolici.

To su:

Šabanović, Merić, Asić, Plišić, Čanić, Bašić, Keković, Murgić,

Kasumović, Hečimović itd. Taj narod je ostavio islamku vjeru i prešao na katoličku vjeru što su i prije Turaka bili Hrvati katolici. U Udbini i Si na Udbini kako mi obično kažemo bilo je puno teže izgnati Turke s dogovorom nije išlo, a niti na silu. Turci su bili dobro utvođeni u svoju kulu i gradinu. Turci su imali dosta hrane za nekoliko godina i imali su dosta stoke za meso. Ali na sreću za Hrvate nisu imali dosta vode.

Hrvati su ih opkolili sa svih strana i držali su ih tako dok sami nisu pristali da će otići.

Stare legende kažu da su Turci kuhali hranu u marvinskoj krvi. Voda za piće i pranje i napajanje stoke isto treba. Turci su konačno pristali da će izaći iz Udbine bez borbe. Bilo ih je oko 40 što ljudi što žena i djece. Hrvati su pratili Turke preko planine Plješevice u onda trsku Bosnu. Povijest kaže prilikom hoda planinom Plješivicom jedan Turčin je sabljom odsjekao glavu jednom Hrvat. Hrvati su bili brojniji i jači i da su sve Turke pobili i ostavili tamo u planini da ih jedu zvjeri i ptice.

Hrvati su sigurno uzeli njihovu stoku, konje i druge stvari. To nisu bili Turci iz Turske, njima nije trebalo tumača. To su bili potučeni Hrvati. Oni su govorili hrvatski jezikom ubacujući po koju tursku riječ kao danas muslimani u BiH.

Teška Hrvatska povijest pa i Lička - uvijek smo se sami ubijali jedni druge u korist tuđina. Primjerice Hrvat Hrvata u korist Turske. Hrvat Hrvata u korist Mađarske. Hrvat Hrvata u korist Austrije. Hrvat Hrvata u korist Njemačke.

Hrvat Hrvata u korist Velike Srbije. Hrvati su ginuli za druge kojekuda po svijetu. Među tim ratnicima bilo je najviše Ličana zato što su bili iskusni ratnici. Vojnici od 16-60 godina. 5 000 iskusni dobrovoljaca tj. prvih dobrovoljaca ban Jelačić vodi na Budim Peštu.

Napoleon hvali Kroatane i kaže da ima takvih dvije divizije da bi osvojio cijeli svijet.

Prvi put u povijesti Hrvati se složiše i oslobodiše svoju zemlju od tisuću puta jačeg osvajača (Srbi). Hrvati bez oružja, a osvajač treća vojna sila u Europi.

Sad još želim upisati Šariće iz Vranika kojih se ja sjećam pred Drugi svjetski rat.

- 1. Petar Šarić Pešo, glava obitelji, doživio starost*
 - 2. Boja Šarić, Pešin žena doživjela starost*
 - 3. Ivan Šarić, Pešin otac, doživio starost*
 - 4. Martin Šarić, Pešin brat, poginuo u Drugom svjetskom ratu*
 - 5. Mate Šarić, Pešin sin, poginuo – // -*
 - 6. Marija Šarić, Pešina kćerka, umrla u Zagrebu*
 - 7. Nikola Šarić, Pešin sin, živi u Slavoniji*
 - 8. Ante Šarić, Pešin sin, živi u Canadi*
 - 9. Ivan Šarić, Pešin sin, živi u Zagrebu*
 - 10. Franjka Šarić (Kovačević) Pešina kćerka, živi u Dakovu*
 - 11. Kata Šarić, Pešina kćerka živi u Canadi*
 - 12. Mile Šarić, Pešin sin umro mlad*
 - 13. Stanko Šarić, Pešin sin, živi u Zagrebu*
-
- 1. Stjepan Šarić (Stipac), glava obitelji, ubio se sam 1945.*
 - 2. Franjka Šarić (Pešut) žena Stipčeva, doživjela starost*
 - 3. Marija Šarić, kćerka Stipčeva, umrla mlada*

4. Ivan (Čoko) Šarić, sin Stipčeva, umro u Slavoniji

5. Ika Šarić, kćerka Stipčeva, živi u Slavoniji

1. Josip Šarić (Jole Jolićin) glava obitelji, poginuo u ratu

2. Roža Šarić (Sekulić) Jolina žena, doživjela starost

3. Mate Šarić (Mateš) Jolin otac, doživio starost

4. Ana Šarić, Jolina kćerka živi u Zagrebu

5. Marija Šarić, Jolina kćerka, umrla u Zagrebu

6. Mile Šarić, Jolin sin umro u Canadi.

7. Mate Šarić, Jolin sin, živi u Zagrebu

1. Blaž Šarić, glava obitelji, doživio starost

2. Mara Šarić (Štefanić) Blaževa žena, doživjela starost

3. Peta Šarić (Dada) Blažov otac, doživio starost

4. Marija Šarić (Teta) Blažova majka, doživjela starost

5. Marko Šarić, Blažov sin, živi u Zagrebu

6. Mile (Mićko) Šarić, Blažov sin živi u Zagrebu

7. Petar (Pešika) Šarić, Blažov sin živi u Zagrebu

8. Marija Šarić, Blaževa kćerka, živi u Zagrebu

1. *Mate Šarić Matešina glava obitelji, ubijen 1991.*
2. *Marija Šarić Matina žena umrla dosta mlada*
3. *Petar (Percan) Šarić, Matin otac, doživio starost*
4. *Anica Šarić, Matina majka, doživjela starost*
5. *Kata Šarić (Kaja) Matina kćerka, umrla u Slavoniji*
6. *Petar Šarić Matin sin, živi u Vraniku*

1. *Franz Šarić Bilin, glava obitelji, doživio starost*
2. *Ora Šarić Franina žena, doživjela starost*
3. *Dane Šarić, Franin sin umro dosta mlad u Slavoniji*
4. *Kata Šarić (Kaja) Franina kćerka umrla u Zagrebu*
5. *Stjepan Šarić (Stipina), doživio starost*
6. *Ana Šarić Franina kćer, živi u Zagrebu*
7. *Josip Šarić (Jožkan) Franin sin, umro dosta mlad*
8. *Ivan Šarić Ivo Franin sin, umro od 16 ili 17 godina*
9. *Stjepan Šarić, Bilinov otac, doživio starost*
10. *Kata Šarić, Bilinova majka, doživjela starost*

1. *Petar Šarić (Pekan) glava obitelji, doživio starost*
2. *Ika Šarić, Pekanova žena doživjela starost*
3. *Jakov Šarić, Pekanov sin, poginuo u Drugom svjetskom ratu*

4. Ivan Šarić, Pekaov sin, - // -

5. Josip Šarić, -//-

6. Mile Šarić, Pekaov sin, poginuo u Drugom svjetskom ratu

7. Marija Šarić, Pekaova kćerka, umrla u Zagrebu

8. Kata Šarić, -//-

9. Marko Šarić, Pekaov sin, umro u Zagrebu

10. Ante Šarić, Pekaov sin, umro mlad u Zagrebu

11. Manda Šarić (Majkača) žena Jakova Pekaova, doživjela starost

12. Viktor (Viko) Šarić, sin Jakova Pekaova, živi u Zagrebu

13. Ika Šarić, kćerka Jakova Pekaova, živi u Osijeku

1. Nikola Šarić (Čikanov) glava obitelji, umro u Zagrebu kao izbjeglica

2. Marija Šarić, Nikolina žena, umrla u Zagrebu kao izbjeglica

3. Franje Šarić, Nikolin otac, umro u Vraniku u Drugom svjetskom ratu

4. Manda Šarić, Nikolina majka, doživjela duboku starost

5. Vid Šarić, Nikolin brat, umro dosta mlad

6. Mara Šarić, Nikolina sestra, umrla dosta mlada

Nikola i Marija Šarić dobili su dva sina poslije Drugog svjetskog rata
Ivana i Franu.

1. Peta Šarić (Perε) glava obitelji, doživio starost

2. Franjka Šarić, Perina žena doživjela starost

3. Ika Šarić, Perina majka, doživjela starost

4. Franje Šarić (Vranik) Perin brat, doživio starost

5. Marija Šarić, Perina kćerka, živi u Dakovu

6. Tomo Šarić (Tošo), Perin sin, živi u Canadi

7. Dane Šarić (Dace), Perin sin, živi u okolici Zagreba

8. Manda Šarić, Perina kćerka, živi u Njemačkoj

9. Ika (Ivka) Šarić, Perina kćerka, živi u Vitezu

1. Stanko Šarić, glava obitelji, doživio starost, umro u Dakovu

2. Pepa Šarić, Stankova žena, doživjela starost, umrla u Dakovu

3. Marija Šarić, Stankova kćerka, živi u Istri

4. Luka Šarić živi u Dakovu, Slavonija

1. Šimun Šarić (Šime) glava obitelji, doživio starost, umro u Dakovu

2. Milka Šarić, Šimina žena, umrla dosta mlada u Dakovu

3. Marija Šarić, Šimina kćerka, živi u Australiji

4. Kata Šarić, - // -

Jedna Šimina kćerka živi u Sloveniji ja joj ne znam ime

1. Ivan Šarić (Markov) glava obitelji, ubili ga Srbi 1941.

2. Kata Šarić, Ivanova žena, doživjela starost, umrla u Zagrebu

3. Marija Šarić, Ivanova kćerka, živi u Zagrebu

4. Josip Šarić (Joso) Ivanov sin, živi u Slavoniji

5. Petar Šarić (Peter) Ivanov sin živi u Zagrebu

6. Marko Šarić, -//- ,

U Vraniku, zaseok Grabovac ,živjele su još četiri familje među Šarićima.

1. Vid Blažević, glava obitelji, doživio starost, umro u Đakovu

2. Ana Blažević, Vidova žena, umrla dosta mlada u Đakovu

3. Franka Blažević, Vidova kćerka, živi u Đakovu

4. Lovre Blažević, Vidov sin umro u Đakovu

5. Petar Blažević, Vidov sin, živi u Đakovu

6. Marija Blažević, Vidova kćerka, živi u Đakovu

7. Marko Blažević, Vidov otac, doživio starost

1. Petar Blažević (Perica) glava obitelji, doživio starost

2. Manda Blažević (Mandica) Perčina žena, doživjela starost

3. Martin Blažević (Marčinko) Perčin otac, doživio starost

4. Ika Blažević (Ikica) Perčina majka doživjela starost

5. Ivan Blažević (Ive) Perčin brat, umro u Zagrebu

6. Ante Blažević, Perčin brat, umro u Zagrebu

7. Ivan Blažević (Ive) Perčin sin umro dosta mlad u Zagrebu

8. Ana Blažević, Perčina kćerka, umrla dosta mlada u Zagrebu

9. Stjepan Blažević (Stipeško) Perčin sin, umro u Sisku

10. Martin (Maćo) Perčin sin, živi u Zagrebu

1. Ivan Pešut (Ivasica) glava obitelji, doživio starost
2. Matija Pešut, Ivanova žena, doživjela starost
3. Franje Pešut, Ivanov sin poginuo u Drugom svjetskom ratu
4. Marija Pešut, Ivanova kćerka umrla u Dakovu

1. Petar Pešut (Petrić) glava obitelji, doživio starost
2. Ana Pešut, Petrićeva žena, doživjela starost
3. Marija Pešut (Seka) Petrićeva kćerka, umrla dosta mlada
4. Josipa Pešut (Pepa) Petrićeva kćerka živi u Canadi
5. Manda Pešut, Petrićeva kćerka, živi u Dakovu ~
6. Mile Pešut, Petrićev sin, živi u Dakovu

Postojala je još jedna familija Šarića u Vraniku, u zaseoku Račići

1. Stjepan Šarić pjesnik, glava obitelji, ubili ga Srbi 1942.
2. Marija Šarić, Stjepanovna žena, doživjela starost
3. Antona Šarić, Stjepanov stric doživio starost
4. Grga Šarić, Stjepanov sin poginuo u Drugom sv. ratu
5. Vladimir Šarić (Stipe) Stjepanov sin živi u Canadi,

Bile su još tri stare žene, dvije su se prezivale Šarić, a jedna Blažević. Jedna je bila u kući Bilinovoj, a jedna je bila u kući Matešinoj, a jedna u kući Marčinkovoj. Ja ni jednoj neznam, što su bile u rodu sa svojim u kući. Neznam im ni imena. Neke je narod zvao Bubača, a neke Seketuša.

Po mom pamćenju pred sam Drugi svjetski rat bilo je naroda što Šarića, Blaževića i Pešuta u Grabovcu i kod kuća Račića, to sve spada pod selo Vranik.

Šarići 98 + 2 babe bez imena = 100

Blaževića 16 + 1 baba bez imena = 17

Pešuti 10

Ukupno žitelja bilo je 127

Po završetku Domovinskog rata Hrvati Bunjevci povratilo su se na svoja ognjišta u općinu Lovinac, većinom stariji narod. U selo Vranik za stalno se vratio jedan jedini čovjek od Šarića - Petar Šarić Martin zvani Lovac, Petar se nije nikada ženio.

Ovo što sam ja napisao nije puno, ali je u dobroj namjeri da pomognem mladima da ipak nešto znadu o svojim korijenima.

Preporučio bih mladima neka što god zapišu na papir i li u kompjutor što čuju od starijih. Možda će im to valjati kad dođu u starije godine. Meni je sa žao što nisam pitao starije i bilježio što oni kažu. Stariji su pomrli, nema koga pitati, a ja ostao, npr. Ja neznam kako je bilo ime mojoj prababi i otkud je bila i kojeg prezimena. To je bila majka moga djeda Tumaša. Ja sada nekad pomislim kako bi bilo lijepo i divno da su moji preci, otac djed pa i pradjed zapisali po nešto od svojih sjećanja na svoje starije. Bog zna da li su bili pismeni, moj otac Petar Pere Šarić znao je pisati i čitati. Završio je 4 razeda osnovne škole, toliko se u ono vrijeme išlo u školu. Za djeda Tumaša ne znam da li je bio pismen. Baba Ika Šarić Pavelić nije bila pismena kao ni moja majka Franjka Šarić Pavelić. Za moga pradjeda Ivana Šarića neznam ništa o njegovoj pismenosti. Na kraju ovog mog izlagaja o mojim sjećanjima i

doživljajima od daleke 1935. godine pa do današnjih dana želim svima živima čija sam imena spominjao dobrog zdravlja, dug i udoban život. Onima koji su otišli s ovog svijeta želim da njihove kosti i si pepeo počivaju u miru Božjem. Slava im vječna!

Tomo Šarić (Tošo)

